

Pe site-ul "subversiv literar" <http://wxwx.wordpress.com> sunt fragmente de literatură română scrise de către matematicianul Raul Anchel (credem că transliterat ar fi Raul Ancel), un prolific autor care scrie la pensie mai repede decât poate să înregistreze co-autorul. Iată o mostră de literatură autentică a unui autor care pendulează între iubirile lui (pentru mama sa, pentru Anuța, pentru nepoata sa dornică de amintiri, nepoată pe nume Romi pe care o iubește mult]. Parafrazându-l pe autor spunem: <credem că Dumnezeu a fost amestecat în destinul acestor oameni>.

Balul elevilor de liceu

Capitolul 1

Se numeau baluri. Eram la balul de sfârșit de an din clasa a 10-a. Aveam 16 ani. O doamnă ! cât de tânăr. Se adunaseră acolo băieți și fete din toate clasele a 10-a și a 11-a. Cei dintr-a 11-a se despărteau de liceu, era ultimul lor bal. Purtam un costum de școală, cămașa albă cu gulerul rășfrânt peste haină. Teniși negri de sport în picioare. Eram pentru prima dată când mergeam la o astfel de petrecere. Mă simțeam bine. Credeam că pot ține pământul pe [în] spate și căutam un punct de sprijin. M-am gândit să vin la bal pentru că intrând într-a 11-a trebuia să mă obișnuiesc că peste mai puțin de un an mă despart de școală. Asta era ușor, dar trebuia să mă despart și de părinți.

Gândul ăsta îl amânam mereu.

Un twist again îți spărgea timpanele de la un patefon. Băieți și fete în sala de sport a liceului. Stăteam lipiți de perete și vorbeam. Discutiile erau [u] împărțite între sexe. Vreo două perechi dansau. Unii stăteau pe niște bănci joase, ce se foloseau la ora de sport. Răsete intermitente acope r[e]au muzica. Toți erau veseli, fără griji, copii. Cineva a strigat tango. Bine că a strigat. N-aș fi observat, eram prins într-o discuție despre profesori. Singurul profesor prezent era Boicu. Profesor de sport. Profesorul meu

preferat. Auzind tango, mi-am spus: a venit timpul. Fără direcție m-am îndreptat spre locul unde o grupă de fete râdeau. Am zărit-o pe Lena. O zărisem și la intrarea în sală. Ne-am spus bună... Cam asta era discuția mea obisnuită cu fetele în afara orelor de școală. Nu prea lungă discuția nici dacă ea îmi răspundea, bună, dar emoționantă. La Lena îmi plăcea să mă uit. Îi bănuiam sânii tari, ce tresăltau sub bluză la fiecare mișcare. Talia subțire. Picoarele robuste dezvelite de un mini maximal. Mai puțin decât d-na Măcăărăscu, profesoara de geografie permitea. Dar probabil că ea dormea la ora asta. Era deja 10 seara. Ce îmi plăcea cel mai mult erau ochii ei negrii și calzi și glumeți. O gură mare roșie mă împingea, la nu știu exact ce, dar îmi făcea bine. M-am oprit în fața ei, fără să scot un cuvânt. Eram convins că ea se întâlnește minimum cu toți băieții din școală. Nu mă deranja. Eram prins în vraja magnetică a dorinței. Dorința de ce ? Nu sunt sigur.

Am început să dansăm. O țineam de talie. Mâinile ei se odihneau pe brațele mele.

Mă gândeam cum să o apropii de piept să-i simt sânii. N-a trebuit să-mi fac probleme pentru mult timp. După câteva minute erau complet uniți unul de celălalt. Nu mai știu dacă eram încă la același tango, dar continuam ca și cum e cântecul meu preferat. Cântecul meu nesfârșit. Eram foarte emoționat, foarte excitat. Multe gânduri neclare mă copleșeau și atingerea Lenei nu mă lăsa să le deslușesc. Îmi era rușine de cât de aproape ne era partea din jos a corpului și încercam să-mi împing fundul înapoi. Mi-era jenă să nu mă simtă! M-a simțit. Nu n-a fugit îngrozită. Mi-a luat ușor mâna dreaptă de pe talie și mi-a ridicat-o ca să-i ating sânii. O doamne. Atunci am observat că DJ – cel ce se ocupa de muzica – profesorul Boicu, a redus luminile la minim. Știa el de ce. Pentru mine era foarte bine. Cred că și Lena era roșie ca racul. Mă simțeam ca o păpușă într-un crystal bibelou ce se învâрте sub fulgii ce cad generos. Nu fulguia în sala de sport, era în iunie. O căldură neobișnuită mă făcea să o strâng pe Lena mai tare la piept.

Am simțit-o cum vrea să se depărteze. Mi-am zis că exagerasem. Să nu o doară. Vrei să ieșim puțin la aer, mi-a șoptit. E îngrozitor de cald a continuat și m-a sărutat pe ureche. Uou ce senzație. Eram ca într-un film pe care încă nu-l văzusem. Fulgi de lumină ne-au urmărit când am ieșit pe ușa din spate a sălii de sport. Era mult mai bine afară. Era răcoare. Ne țineam de mână. Mie îmi lipsea apropierea de înainte. O căutam cu ardoarea, nu stiam cum să reiau apropierea.

Eram amândoi parcă legați într-o sfântă mișcare. Nici nu știu când am ajuns în spatele sălii de sport. Lângă gard era un nuc uriaș. Lena s-a oprit. Eram luminați doar de razele de lună ce pătrundeau printre crengile nukului bătrân Lena mi-a spus, aici e mai bine, înăuntru era foarte cald. M-a apropiat de ea și ne-am sărutat. Era ca un vis. Mâinile ne erau încolacite în jurul corpului celuilalt. Nu știam unde începe ea și unde mă termin eu. Dorința cărnii. Nu-mi era frică de nimic doar nerăbdarea era ceea ce mă conducea. Nerăbdarea de încă nu știam ce. Și-a descheiat bluza și și-a scos sutienul. Avea sânii perfecți. Am simțit că o înghesui în copac. Dar

nu mă puteam mișca. După o pauză de sărutat necesară pentru respirație (probabil automatic făcută), doar pentru secunda, gura mi s-a îndreptat spre sânii ei. Nu cred că Columb a simțit ce simțeam eu. Dar mă simțeam că descoper ceva unic. Am simțit cum corpul ei mă acceptă și-mi ține capul între mâini, mângâindu-mi părul castaniu. Probabil că ăsta e al 9-lea cer, mi-am spus. Ne-am sărutat din nou, buzele-i puțin sărate nu le puteai lăsa pentru o clipă, //te căutam mereu. Am simțit parcă gura, ochii mâinile , mi-au devenit independente. Fiecare după ritmul ei face ce vrea. Mângâiau Lenei corpul în încercarea de a găsi un miracol ascuns. Mâna ei stângă m-a depărtat puțin de ea, și-a scos chiloții și i-a pus pe o creangă. Fără puterea de a stăpâni organele mele independente, mi-am scos pantalonii și chiloții sărind într-un picior, i-am agățat de copac pe aceeași creangă, peste ai ei. Mă simțeam în afara spațiului, în afara timpului Pluteam pe un covor fermecat. Lena zimbea. Un zimbet fericit îi lumina fața. Eram fericit că e fericită. M-am bagat între picioarele ei. Mușchii încordați ai picioarelor împingeau continuu. Lena mi-a schimbat direcția cu mâna ei caldă și mică. Am simțit că nu pot înainta. Sprijinit pe degetele de la picioare și trăgând de o ramură a nucului am reușit să o pătrund. A țipat, un țipăt scurt. N-am știut dacă e de durere, de plăcere sau de amindouă. Dar nu mă gândeam la nimic eram pierdut în căldura umedă a Lenei, simțind ca tot ce vreau e să o fac fericită. Am stat așa două corpuri cuprinse unul în altul în mișcări neordonate un timp. Când ne-am oprit, nu-mi venea nici un cuvânt inteligent, nimic. Ne-am așezat sub copac, pe jumătate goi, Lena ținându-și capul pe umărul meu.

După o clipă (a ținut prea puțin), mi-a spus: sunt cam murdară. I-am dat batista mea. I-aș fi dat și cămașa, dar batista a fost de ajuns. Mi-a mulțumit. Mi-am pus chiloții și pantalonii. Eram obosit, nuu eram fericit. Descoperisem o parte necunoscută a fericirii. Iar am văzut lumina lunii, mă întorsesem în spațiu. Ne țineam de mână unul pe celălalt unul în celălalt.

Ea locuia nu departe de școală. Muzica din sala de sport se oprise de mult. La poarta-i ne-am oprit, am vrut să o sărut. S-a uitat spre casă, m-a îndepărtat de ea și mi-a spus pa.

M-am întors acasa. Era 2 noaptea. Speram să nu mă audă nimeni când intru. Case vagon, nu stiu daca știți ce-i aia. Treci dintr-o cameră în alta. Cu norocul camera mea era după a părinților. Am trecut mergând pe vârfuri. Am reușit mi-am spus. Ma dezbrăcam voiam să mă spăl. Deodata mama cu-n pahar cu lapte. Mamei n-a trebuit sa-i spun nimic. Citea în mine ca într-o carte deschisă. O carte care-ă plăcea. N-am să uit niciodată privirea ei. Privirea ei imi spunea parcă. Ingeola ai facut bine ce-ai făcut, că prea ești fericit.

Capitolul 2

După câțiva ani în țara sfântă. Am venit cu părinții. Ei stau la Haifa. Noi în Bat-Yam. Avem două fete una de 16 ani și alta de 10 ani. Cea mare imi seamănă. Cea mică e copia nevastei. În

situația asta le iubești la fel pe amândouă. Găsești în ele totdeauna ceva ce iubești.

Lucram la „ROADmoto” o mare societate Americană. Nesătul să învăț, să câștig să fiu apreciat, lucram ore nesfârșite. Într-o seară pe la 8 și jumătate, vin acasă. Mort de oboseală. Mâncam la serviciu. Deobicei mă spălam repede și ieșeam la o plimbare pe malul mării. Marea e pentru mine fața ascunsă a pământului. Ea ține pământul într-o îmbrățișare fatală. Orice fâșie de pământ se termină în apă, orice sfârșit de apă descoperă un nou pământ. Prima dată am văzut marea în România la 19 ani. Marea de aici era ca o prelungire a țării. Ceea ce cu adevărat o face mistică. Îl înțeleg și pe Cristos de ce a vrut să meargă pe apă. Deobicei cum intram în casă fetele veneau să mă pupe. În trei minute mă simțeam acasă și uitam complet de ziua de lucru.

Mi-am făcut dușul și ne pregăteam de ieșire. Din camera fetelor nu se auzeau chicote. Le-am spus fetelor pa, și ne pregăteam să ieșim. Fiica mea cea mare iese repede din cameră. Tată Ran vrea să vorbească cu tine. Fiind matematician, cam toți colegii copiilor au vrut să vorbească cu mine, minimum o dată în timpul școlii. Ran era prietenul ei. Nu-l prea iubeam. Ydnas nevasta mea spunea că sunt puțin gelos. Cred că avea dreptate, deși nu puteam să recunosc. Eu gelos ce prostie! Și încă pe fiica mea ! Ok îi spun spune-l să fie mâine la 5 jumătate. A nu mâine mă întorc tot la 8-9. spune-l să vină mai târziu. Tata îmi zice fiica mea, Ran e aici și vrea să vorbească acum cu tine. De orice aveam chef. Puteam sta o oră să vorbesc cu fetele și cu Ydnas. Puteam să joc volley în sala de sport a liceului, sau pingpong la vecini, dar putere să vorbesc cu Ran, acum, asta-i prea mult. M-am uitat în ochii fiicei mele și am văzut decepția. Asta nu puteam vedea. Nu la fiica mea. Ok chemă-l. Din camera fetelor a ieșit Ran. Era mai mic de statură decât fiica mea. Nu puteam să înțeleg ce-a găsit la el. Nevasta mea avea dreptate nu-i treaba mea. Vrem să plecăm Jerusalem la Ramada îmi spune Ran transpirat și roșu la față. Eu și cu Anir (fiica mea cea mare). Din camera fetelor fiica mea mică își scoate capul fericită să mă vadă încurcat. Am luat 2 nopți la hotel și mergem și la un spectacol de jazz continuă Ran. Ydnas era pregătită să o apere pe fiica mea de o ieșire neproportională a mea. Mi-a luat câteva secunde să înțeleg momentul. Mi-am adus aminte de mine la 16 ani, de mama, de siguranța de care ai nevoie ca să fii fericit în anumite momente în viață. Jerusalem e mai bine decât pe plajă sau în mașină m-am gândit. Anir dispăruse încurcată de discuția care încă nu se purta. Anir vrea să plece ? I-am întrebat pe Ran. Sigur mi-a răspuns el. Și eu eram sigur că vrea. De ce nu-i și ea aici? Am continuat eu. Anir a strigat Ran și fiica mea apare imbușorată. E tare frumoasă când e roșie la față. Și când nu e tot frumoasă e. Ran mi-a spus de Jerusalem, de ce nu m-ai întrebat tu ?

Nici un răspuns. Tu vrei să mergi? Da mi-a spus Anir într-o suflare.
Ok aveți grijă. Jerusalem e puțin periculos. Să faceți chef.

Ydnas ar vrea să mă pupe pentru răspunsul dat. Eram sigur că ea știe exact cât o să ne coste distracția asta. Dar banii nu aduc câteodată fericirea. Liceul din Fălticeni, sala de sport, Lena, Mama. Cred că cineva mi-a dat puterea să mă port normal . Bravo, mi-am șoptit atunci în barbă...

Capitolul 3

După câțiva ani , am fost în Fălticeni. La 30 ani de la terminarea liceului. 30 ani e un timp bun de întâlnit prietenii. Îți recunoști toți colegii. Îți recunoști și pe cei ce au rămas din profesori. Rămas în viață. La 40 ani mulți dintre colegi îți aduc aminte de profesori, timpul începe să-ți joace feste. Fiecare a povestit ce face el în viață. Mie mi s-a părut un deja vue. Când venisem în Israel ca nou venit, puteam să povestesc la service, la noii prieteni totul despre mine. Nu mă credeau. Nu exista google. Nu puteau știi cei adevărați și ce nu. Pe mine totdeauna m-a lovit neîncrederea. Mi-am zis, le spun pe scurt am plecat din Fălti, am învățat la Iași, am plecat în Israel.. Discursul a ținut puțin. Mi s-a părut o veșnicie. Eram mai emoționat decât la întâlnirile de afaceri din Israel. Era un fel de plăcere ce doar copilăria, amintirea casei părintești ți-o pot reda. Nostalgia pentru acel timp, acea parte din tine care a trăit acel timp. Pentru nevasta mea era plicticos. O înțeleg. Și pentru mine a fost plicticos la 20 ani de la terminarea liceului ei. Cu câțiva prieteni din copilărie corespund. Ei știu totul despre mine. Tot ce poate fii crezut. Lena are un băiat student la medicină la București. Ea e doctoriță. N-am vorbit cu ea din seara aceea de iunie.

Dupa masă muzica. Lena s-a apropiat de mine și mi-a dat un pachetel mic. Era o scrisoare. Câteva rinduri. Tu ai fost primul meu iubit și pentru mulți ani singurul meu iubit. Mi-au dat lacrimi. De cei nu mi-ai spus? o întreb nu știu de ce. Păi părinții, nu puteam să mă lupt cu ei. Am plâns săptămâni de-a rândul, că nu mă lăsa să ies din casă. Am simțit încă ceva în pachetel.

Am tras ușor afară. Era o batistă. Era batista mea. Rușinat mă uit la Petre bărbatul ei. Un tip bine. Dau să o pun înapoi. E ok imi spune Lena el știe totul. Am tras batista afară din pachetel. Pe ea scria cu roșu L&R și era desenată o inimă. Încurcat, am ezitat o clipă am dus batista la nas. Nu-mi aminteam mirosul Lenei. Sper ca e spălată am întrebat? Petre a râs, Lena mi-a spus nu te-ai schimbat de loc, m-a sărutat pe față. Oh viața ! după 30 de ani. La hotel cu nevasta mea, n-am dormit toată noaptea. Are ceva orașelul ăsta. Ceva vrăjtit. Te atrage spre el. Poate nu e orașelul. Poate e copilăria mea, fără griji, încălzit și apărut de privirile părinților, de dragoste absoluta fără margini. Primii pași în viață.

Scris de Valentin-Claudiu I. DOBRE
Vineri, 04 Februarie 2022 10:44 -

RAUL ANCHEL

Transcris pro-bono și adăugat nesemnificativele diacritice, precum și orientat spre dreapta (la ei e orientat rău spre stânga, dar nu spre comunism, ori spre drasticul regim socialist) în optsprezece janvier 2022, trimis pro-bono la sighet-online.

Scris de Valentin-Claudiu I. DOBRE și Gheorghița N. Dobre din surse scrise și internet